

като видѣ смутената физиономія на герцога, спрѣ са и приложи: «много добръ, много добръ, отивамъ си . . . почитамъ този видѣ тайны; сбогомъ, герцоге, оставямъ та; ще са върнѣ подирѣ малко.»

И тя излѣзе презъ скритыѣ вратца, когато слугата введе презъ голѣмыѣ Пикильо Алиага, който носяше подъ мышца малкъ ковчежецъ.

Слугата са оттегли, и го остави самъ съ герцога.

XI.

ГЛАСЪТЪ НА КРЪВЪТА.

Когато человекъ види твореца на едно дѣло, което добръ познава и къмъ което има особенно съчувствие, той не може да са не сепне отъ едно пламенно и пытливо чувство, а толкъсь повече когато види виновника на собственното си сѣществованіе, кога са намѣри срѣщо лицето на оногось, когото, право или криво, счита за свой баца.

Тѣй и Пикильо толкози са смутни, като видѣ герцога, щото черъ облакъ премрежи очыѣ му и колѣнѣѣ му са подкосихъ.

«Внимавай де,» рече му живостно герцогътъ като пристѣпи да го поддържи.

Пикильо осѣти радость за този първы чувствителенъ знакъ.

«Ще истървешъ ковчежеца и ще са счупи!»

Но тѣзи втора забѣлѣжка го изстуди, и той са задоволи да сложе на една трапеца ковчежеца.

«Добръ,» рече герцогътъ, и побърза да го отвори и прегледа подробно сичко що имаше въ него.

Между туй Пикильо прегледваше баца си и изслѣдваше физиономіята му.

Герцогътъ бѣше едъръ, а Пикильо дребенъ; герцогътъ имаше важенъ и благороденъ видѣ на глу-